

„паяка“, които въ Ромжния сж членове на Добродѣтелната дружина, въ България — касапи, а въ небесата — лежатъ подъ сѣнчести дървета, прислужватъ имъ по 40 дебелѣ жени, смъркатъ емфие и ядатъ пилафъ. Това писмо трѣбва да се прсчете: съ нѣколко думи е невъзможно да се прѣдаде нито неговото съдържание, нито картинитѣ, нарисувани отъ въображението на поета. Цѣла една общественна формация е намѣрила тукъ своето огледало, съ нейния моралъ и съ нейното работорство, безъ да сж пощадени и болградчани, които ако не би била „подлостъта би изгнила и станала би непотрѣбна за нищо и за никакво“.

Шестото писмо съобщава, че историческитѣ претенции на „еретикътъ“ Пандурски: да бжде увѣнчанъ на българския прѣстолъ за царь, щѣли да бждатъ удовлетворени, ако не се случило едно важно събитие. Когато шестокрилитѣ жандарми изъ букурешката полиция го уловили въ мохамедовия рай (т. е. въ Хану Манукъ) съ жаба Крекетуша (прѣкоръ на сжществующа персона, р.) и когато го влачили къмъ божественния трибуналъ на Вакарещъ, при гроба на французската империя съзрѣлъ единъ дървишинъ (Наполеонъ III), който разглеждалъ картата на Европа, оплаквайки сждбата на козитѣ бради, сир. своята собствена сждба, и който обрѣзвалъ едно отъ цариградскитѣ „кабакъ геджеси“. Когато Пандурски се доближилъ до тоя политически операторъ, тоя скочилъ на крака, уловилъ го за шията и извикалъ изъ всичкото си гърло: „да живѣе султанъ Абдулъ-Пандураллахъ-ханъ! Долу Гамбета и правителството на народната отбрана! Долу Мемишъ паша! Да пукне Рошефоръ! Днесъ се рѣшава източния въпросъ и Милошъ Милоевичъ е длъженъ да стане чибукчия на ваше величество“. Ако и да знаелъ езикътъ на Фенелона, сир. френски, османската история на Славейкова и правописанието на Якима (Иоакима) Груева, сѣ пакъ Пандурски не можалъ да познае г-на